

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **T. H. P.**
státní příslušnost
bytem
zastoupený panem L. H. P., obecným zmocněncem
bytem

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2017, č. j. MV-108232-3/SO-2015

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhal zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 10. 2017, č. j. MV-108232-3/SO-2015 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaná k odvolání žalobce změnila výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 26. 5. 2016, č. j. OAM-04982-31/DP-2013 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) tak, že se zamítá žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) za použití § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že dle spisového materiálu podal žalobce dne 30. 1. 2013 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného dle § 44a zákona o pobytu cizinců za účelem podnikání – OSVČ. Protože měl správní orgán I. stupně za to, že žádost trpěla vadami, které bylo třeba odstranit, vyzval žalobce dne 22. 5. 2013 výzvou č. j. OAM-4982-5/DP-2013 k doložení platebního výměru daně z příjmu dle § 46 odst. 7 písm. f) zákona o pobytu cizinců a téhož dne usnesením č. j. OAM-4982-6/DP-2013 řízení dle § 64 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „*správní řád*“) přerušil, přičemž k doplnění dokladu stanovil lhůtu 30 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Obě písemnosti byly žalobci doručeny dne 13. 6. 2013. Žalobce dne 16. 7. 2013 doložil platební výměr na zdaňovací období roku 2012. Dne 28. 7. 2014 nebyla žalobci usnesením č. j. OAM-4982-17/DP-2013 prodloužena lhůta k odstranění vad žádosti stanovená v usnesení ze dne 6. 6. 2014, č. j. OAM-4982-13/DP-2013. Dne 27. 4. 2015 bylo rozhodnutím č. j. MV-127337-3/SO-2014 zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení ze dne 28. 7. 2014, č. j. OAM-4982-17/DP-2013 o neprodloužení lhůty. Dne 24. 10. 2014 žalobce doložil vyúčtování záloh pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti za rok 2013.
3. Dne 26. 1. 2015 byl žalobce výzvou č. j. OAM-4982-21/DP-2013 vyzván k doložení dokladu prokazujícího příjem žalobce, tj. platebního výměru daně z příjmu za zdaňovací období roku 2013 s dokladem o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti za rok 2013. Téhož dne usnesením č. j. OAM-4982-22/DP-2013 bylo řízení opět přerušeno a žalobci byla k doložení dokladů stanovena lhůta 30 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Obě písemnosti byly žalobci doručeny dne 29. 1. 2015. Dne 17. 2. 2015 žalobce doložil kopii dokladu o komplexním zdravotní pojištění, doklad o zajištění ubytování s originálem nájemní smlouvy a kopii dokladů o zaplacení nájemného. Platební výměr daně z příjmu za rok 2013 však žalobce nedoložil.
4. Dne 9. 3. 2015 bylo žalobci doručeno vyrozumění o pokračování v řízení ze dne 4. 3. 2015, č. j. OAM-4982-24/DP-2013. Žalobce využil práva seznámit se se shromážděnými podklady rozhodnutí dne 17. 3. 2015 a dne 25. 3. 2015 mu byla usnesením č. j. OAM-4982-

27/DP-2013, doručeným dne 31. 3. 2015, určena lhůta 5 dnů k uplatnění práva navrhnout důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalovaná doplnila, že dle závěru správního orgánu I. stupně žalobce neprokázal splnění podmínky dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu, a proto správní orgán I. stupně žádost žalobce zamítl.

5. Žalovaná měla za to, že žádost měla být zamítnuta s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, protože žalobce nepředložil doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, nikoliv s odkazem na § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Proto žalovaná přistoupila ke změně prvostupňového rozhodnutí, přičemž zároveň k tomu byly splněny všechny zákonné podmínky a žalobci nehrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Ze spisového materiálu dle žalované nevyplývalo, že by žalobce platební výměr za rok 2013 doložil, a žalobce v odvolání ani neuvedl den, kdy jej měl doložit.
6. Žalovaná konstatovala, že kritéria posouzení přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců jsou uvedena pouze demonstrativně. Posouzení přiměřenosti v prvostupňovém rozhodnutí měla žalovaná za dostatečné a s výsledkem posouzení se ztotožnila. Žalovaná doplnila, že v průběhu řízení nebyly zjištěny další skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí. Žalovaná měla dle spisového materiálu a údajů dostupných z cizineckého informačního systému za to, že žalobce nemá za dobu pobytu na území ČR vybudované rodinné vazby, je svobodný a bezdětný, žije v ČR od roku 2008 a jeho vztah k zemi původu tak není nijak zásadně narušen.

III. Žaloba

7. Žalobce uvedl, že dne 9. 7. 2014 podal žádost o prodloužení lhůty stanovené usnesením ze dne 6. 6. 2014, č. j. OAM-4982-13/DP-2013, kterou odůvodnil tím, že jeho zmocněný zástupce byl od 30. 6. 2014 do 28. 7. 2014 mimo území ČR ve Vietnamu a nemohl tedy řešit záležitosti žalobce, což bylo doloženo příslušnými doklady. Správní orgán I. stupně žádosti usnesením ze dne 28. 7. 2014, č. j. OAM-4982-17/DP-2013 nevyhověl a odvolání žalobce proti tomuto usnesení bylo zamítnuto rozhodnutím žalované ze dne 27. 4. 2015, č. j. MV-127337-3/SO-2014 s tím, že nepřítomnost zástupce není objektivní překážkou. Žalobce měl za to, že svou povinnost alespoň dodatečně splnil, když např. podáním ze dne 23. 10. 2014 doložil potvrzení o bezdlužnosti, vyúčtování OSVČ ke dni 22. 10. 2014 a přehledy plateb OSVČ za roky 2012-2014.
8. Žalobce uvedl, že důvodem zamítnutí jeho žádosti bylo, že nedoložil požadovaný doklad, a to platební výměr daně z příjmu za rok 2013. K tomu žalobce namítl, že prostřednictvím svého zástupce doložil všechny požadované dokumenty a podklady. Dle žalobce by napadené rozhodnutí mělo velmi nepříznivý dopad do jeho života, neboť ztratil všechny vazby na svůj domov ve Vietnamu, nemá kam se ve Vietnamu vrátit, nemá možnost tam normálně žít a pracovat, zatímco v ČR má příbuzné a takové vazby, že případná nutnost opuštění ČR by znamenala neodčinitelné důsledky. Žalovaná podle názoru žalobce pominula, že má žalobce v ČR příbuzné, a nezdůvodnila, v čem spatřuje to, že není nijak zásadně narušen vztah žalobce k jeho zemi původu. Žalobce popřel, že by neměl natolik zásadní rodinné nebo soukromé vazby, a považoval napadené rozhodnutí za nepřiměřené.

IV. Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě poukázala na to, že žalobce neuvádí, kdy platební výměr za rok 2013 předložil, přičemž ze spisového materiálu to nevyplývá. Z cizineckého informačního systému dle žalované nevyplývají žádné rodinné vazby žalobce na území ČR. Kromě obecných tvrzení žalobce podle názoru žalované neuvedl žádné konkrétní skutečnosti týkající se jeho vazeb na území ČR. Ve zbytku žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, městský soud neshledal.
11. Městský soud o věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná přes výzvu soudu nevyjádřili svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání, jejich souhlas byl tak presumován (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud nenařídil jednání ani z důvodu dokazování, neboť veškeré důkazy a podklady byly součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel. Správním spisem se přitom dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, č. 2383/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz).
12. Žaloba není důvodná.
13. Jak je patrné ze žaloby, stěžejní námitkou žalobce proti napadenému rozhodnutí je nesouhlas se závěrem žalované, že žalobce nedoložil všechny požadované dokumenty a podklady. Žalobce zastává názor, že několikerým doplňováním žádosti všechny doklady doložil, byť dodatečně a po uplynutí lhůt k odstranění vad žádosti.
14. Z napadeného rozhodnutí naopak vyplývá, že důvodem neúspěchu žádosti žalobce bylo nedoložení platebního výměru daně z příjmu za zdaňovací období roku 2013.
15. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že: „[ž]ádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.“
16. Podle ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) a f) zákona o pobytu cizinců platí, že: „[k] žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit [...] b) doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu, za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci

v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije, [...] f) na požádání platební výměr daně z příjmu.“

17. Ze správního spisu městský soud zjistil tyto pro posuzovanou věc rozhodné skutečnosti. Žalobce podal dne 30. 1. 2013 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Správní orgán I. stupně následně dne 22. 5. 2013 vyzval žalobce výzvou č. j. OAM-4982-5/DP-2013 k odstranění vad žádosti dle § 45 odst. 2 správního řádu, konkrétně k doložení platebního výměru daně z příjmu ve lhůtě 30 dnů do doručení výzvy s poučením, že pokud nebude nedostatek odstraněn správní orgán I. stupně žádost zamítne. Současně správní orgán I. stupně řízení přerušil usnesením č. j. OAM-4982-6/DP-2013, a to na dobu stanovenou v uvedené výzvě. Z doručenky plyne, že výzva i usnesení byly žalobci doručeny dne 13. 6. 2013, lhůta 30 dní tedy uplynula dne 15. 7. 2013. Dne 12. 7. 2013 správní orgán I. stupně obdržel od žalobce žádost o prodloužení lhůty k dodání chybějících dokladů do 31. 8. 2013, a to z důvodu, že žalobce čeká na vydání dokladů od úřadů.
18. Následně dne 16. 7. 2013 správní orgán I. stupně obdržel od žalobce potvrzení Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 1. 7. 2013, č. j. 3359996/13/2011-24802-104222 o neexistenci daňových nedoplatků a platební výměr daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 ze dne 2. 4. 2013, č. j. 1513063/13/2011-24802-104222. Dne 30. 4. 2014 správní orgán I. stupně obdržel od žalobce potvrzení Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2856992/14/2011-24802-104222 o neexistenci daňových nedoplatků.
19. Poté správní orgán I. stupně vydal druhou výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 6. 6. 2014, č. j. OAM-4982-12/DP-2013, kterou vyzval žalobce k doložení dokladu prokazujícího jeho příjem. Tuto výzvu odůvodnil správní orgán I. stupně tím, že „[d]ne 16. 7. 2013 byl správnímu orgánu jako doklad prokazující měsíční příjem účastníka řízení dodán platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období (kalendářní rok): 2012 a doklad Pražské správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za rok 2011 a 2012. [...] správní orgán při vydávání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu ke dni vydání správního rozhodnutí [...], tudíž doložené doklady nelze považovat za aktuální čistý měsíční příjem účastníka řízení. Proto je třeba tuto vadu žádosti odstranit, a to tak, že účastník řízení doloží platební výměr daně z příjmu za rok 2013, doklad z Pražské správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za rok 2013, popř. další doklady o příjmu dle níže uvedených ustanovení tak, aby výše jeho úhrnného měsíčního příjmu odpovídala ust. § 46 odst. 7 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb.“ Zároveň správní orgán I. stupně řízení přerušil usnesením z téhož dne, č. j. OAM-4982-13/DP-2013.
20. Ze správního spisu městský soud dále zjistil, že v návaznosti na neúspěšné prověření hlášeného pobytu žalobce na místě ze strany hlídky odboru cizinecké policie dne 10. 6. 2014 správní orgán I. stupně vydal dne 1. 7. 2014 výzvu č. j. OAM-4982-15/DP-2013 k předložení nájemní smlouvy, z níž bude plynout nárok na užívání nemovitosti i výše smluvního nájemného, a dokladů o zaplacení nájemného a služeb za období od 24. 2. 2013 do současnosti. Žalobce následně podáním ze dne 9. 7. 2014 požádal o prodloužení lhůty k doložení dokladů a usnesením ze dne 28. 7. 2014, č. j. OAM-4982-17/DP-2013 správní orgán I. stupně lhůtu stanovenou usnesením ze dne 6. 6. 2014, č. j. OAM-4982-13/DP-2013 neprodloužil.

21. Než bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti usnesení o neprodloužení lhůty, žalobce doložil dne 17. 10. 2014 vyúčtování záloh pojistného na důchodové pojištění za roky 2013 a 2014 a dne 24. 10. 2014 potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení ze dne 16. 10. 2014, č. j. 42013/411392/14/413/040/Boh o neexistenci nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, na penále a na přírážce k pojistnému.
22. Dne 26. 1. 2015 správní orgán I. stupně vydal další výzvu k odstranění vad žádosti č. j. OAM-04982-21/DP-2013 k doložení dokladu prokazujícího příjem žalobce, konkrétně platebního výměru daně z příjmu za zdaňovací období roku 2013 s dokladem o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti za rok 2013, a dokladu o zajištění ubytování v podobě nájemní smlouvy a dokladů o placení nájemného a služeb od 1. 1. 2014 do současnosti. Zároveň správní orgán I. stupně řízení přerušil usnesením č. j. OAM-04982-22/DP-2013 na dobu 30 dnů od doručení usnesení.
23. Žalobce dne 17. 2. 2015 doložil kopii pojistné smlouvy, nájemní smlouvu ze dne 1. 3. 2010, doklad o zajištění ubytování na dobu od 1. 1. 2015 do 31. 12. 2016 a kopie pokladních dokladů na zaplacení nájemného a záloh. Dne 4. 3. 2015 správní orgán I. stupně vydal vyrozumění o pokračování v řízení a výzvu k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 17. 3. 2015 se žalobce dle protokolu č. j. OAM-04982-26/DP-2013 seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a uvedl, že se vyjádří do konce dubna 2015. Dne 25. 3. 2015 správní orgán I. stupně vydal usnesení č. j. OAM-04982-27/DP-2013, kterým stanovil žalobci dle § 39 odst. 1 správního řádu lhůtu 5 dnů od doručení k uplatnění práva navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí.
24. Poté již správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce odvolal.
25. Ze správního spisu je patrné, že žalobce doložil v červenci 2013 platební výměr daně z příjmu za rok 2012. V červnu 2014 jej však správní orgán I. stupně požádal o doložení nového platebního výměru daně z příjmu na zdaňovací období roku 2013.
26. K tomu městský soud uvádí, že i v řízení podle zákona o pobytu cizinců platí, že správní orgán rozhoduje podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017 - 35 vyplývá, že i přes průtahy v řízení nelze popřít pravidlo o rozhodování podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí. V uvedeném rozsudku je konkrétně uvedeno, že: „[...] nejjobsáhlejší část kasační stížnosti obsahuje polemiku se závěrem krajského soudu, jenž sice nepopřel určité průtahy v řízení před správními orgány, nicméně uvedl, že stěžovatel měl jiné právní prostředky, jak eventuálně brojit proti nečinnosti správního orgánu. Přitom ze správního spisu není patrné, že by stěžovatel např. využil opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu či se jinak domáhal včasného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud do jisté míry chápe argument stěžovatele, jímž de facto namítá, že kdyby býval správní orgán rozhodl v zákonné lhůtě (tj. nejpozději dne 6. 8. 2012), nikoli až po třech letech, býval by mu jeho dlouhodobý pobyt prodloužil (manželství stěžovatele bylo rozvedeno teprve dne 10. 4. 2014). K výše uvedené námitce však soud uvádí, že již krajský soud v této souvislosti správně připomněl zásadu, že správní orgán rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí. V praxi pak mohou nastat situace (jak tomu bylo také v případě stěžovatele), že skutkový a právní stav ke dni vydání rozhodnutí je pro žadatele méně příznivý, než byl stav ke dni podání žádosti,

příp. ke dni, kdy měl správní orgán podle příslušných zákonných lhůt rozhodnout. Stěžovatel ve svém důsledku požaduje, aby správní orgány rozhodovaly podle stavu, který zde byl v poslední den lhůty, ve které jim zákon ukládá vydat rozhodnutí. [...] Jakkoli je možné, že v případě stěžovatele by aplikace jiného principu (tj. rozhodovat dle stavu ke dni marného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí) přinesla pro něj příznivější výsledek, naopak v některých případech by tento postup mohl být v neprospěch účastníků řízení. V posuzovaném případě tedy nejde o „přepjatý formalismus“, jak namítá stěžovatel, ale o interpretaci příslušných procesních předpisů dle ustálené judikatury a v souladu se zavedenou správní praxí. Takový postup je obecně v zájmu právní jistoty účastníků řízení, byť v konkrétním případě to nemusí být ve prospěch stěžovatele [...] Je také možné, že stěžovatel svojí interpretací míří k výsledku, kdy by správní orgány případ od případu rozhodovaly tu jednou podle stavu ke dni vydání rozhodnutí, tu podle stavu ke dni uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, či případně podle stavu k jinému datu, vždy však dle stavu, jenž je příznivý pro věc žadatele. Takový postup je však zjevně neudržitelný, právě proto, že by byl ještě v příkrějším rozporu s ústavním principem právní jistoty a předvídatelnosti práva.“ (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017 - 31 či ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79).

27. Žalobce se požadavku správního orgánu na doložení platebního výměru daně z příjmu za rok 2013 nijak nebránil, nevyužil ani prostředků ochrany proti nečinnosti správního orgánu, které mu skýtá správní řád. Naopak sám požádal o prodloužení lhůty k doložení tohoto platebního výměru, čímž vyjádřil vůli doklad doložit, tj. požadavek doložení dokumentu jako důležitého podkladu pro správní řízení implicitně přijal.
28. To, že žalobce nedokázal následně platební výměr daně z příjmu za rok 2013 doložit, je pak dle městského soudu třeba přičítat k tíži žalobci. Jak již městský soud rekapituloval výše, žalobce byl k doložení tohoto dokladu ve lhůtě 30 dní poprvé vyzván výzvou ze dne 6. 6. 2014, včetně detailního poučení s tím, že pokud chybějící náležitosti a doklady nedoloží, bude jeho žádost zamítnuta. Správní orgán I. stupně poté sice formálně nevyhověl žádosti žalobce o prodloužení této lhůty, avšak fakticky postupoval tak, že žalobci poskytl dostatečný čas k doložení dokladů. Správní orgán I. stupně totiž až výzvou k odstranění vad ze dne 26. 1. 2015, č. j. OAM-04982-21/DP-2013 ve spojení s usnesením o přerušení řízení z téhož dne, č. j. OAM-04982-22/DP-2013 žalobci poskytl novou lhůtu 30 dnů k doložení platebního výměru daně z příjmu za zdaňovací období roku 2013, včetně detailního poučení s tím, že v případě nedoložení bude řízení o žádosti zastaveno, popř. žádost zamítnuta.
29. Jestliže pak žalobce ani v této nové lhůtě požadovaný platební výměr nedoložil a ani jinak neprokázal dostatečnost svých příjmů ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nelze než přičítat tuto nečinnost žalobci a uzavřít, že jeho žádost nemohla být dle zjištěného skutkového stavu ke dni rozhodování správního orgánu I. stupně úspěšná. Městský soud tedy nepřisvědčil žalobní námitce, že byly doloženy všechny požadované dokumenty a podklady.
30. Druhou žalobní námitkou žalobce rozporoval posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života.
31. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí k tomu uvedl, že dle spisového materiálu a cizineckého informačního systému nemá žádný rodinný příslušník žalobce povolený pobyt v ČR, žalobce pobývá v ČR od roku 2008 a vytvořil si zde jistě zázemí, avšak vzhledem k věku a poměru let strávených v ČR a Vietnamu si nevytvořil takové

společensko-kulturní návyky, které by mu bránily v zařazení do vietnamské společnosti. Ačkoliv žalobce splňuje podmínky pro žádost o povolení k trvalému pobytu, nepožádal o něj, což dle správního orgánu I. stupně svědčí o tom, že vazby žalobce na ČR nejsou natolik silné. Samotná délka pobytu na území ČR dle správního orgánu I. stupně nevypovídá o tom, že rozhodnutí bude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého života. Správnímu orgánu I. stupně nebyla známá žádná zdravotní překážka bránící vycestování žalobce, ani překážka ekonomických poměrů, neboť žalobce nevlastní v ČR žádný nemovitý majetek, o který by se musel starat. Dále správní orgán I. stupně vyjádřil pochybnosti o tom, jak žalobce na území ČR získával prostředky k úhradě životních potřeb.

32. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 12. 6. 2015 žalobce obecně namítl, že je rozhodnutí nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, že na území ČR pobývá již 7 let od roku 2008, vytvořil si zde zázemí a naopak ztratil veškeré vazby na Vietnam. Žalobce však k tomuto tvrzení (jež se rozcházelo se skutkovými zjištěními správního orgánu I. stupně) ani nenavrhl provedení jakýchkoliv důkazů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaná konstatovala, že kritéria posouzení přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců jsou uvedena pouze demonstrativně, že posouzení přiměřenosti v prvostupňovém rozhodnutí bylo dostatečné a že se s výsledkem posouzení ztotožnila. Žalovaná dále uvedla, že v průběhu řízení nebyly zjištěny další skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí a že dle spisového materiálu a údajů dostupných z cizineckého informačního systému žalobce nemá za dobu pobytu na území ČR vybudované rodinné vazby, je svobodný a bezdětný, žije v ČR od roku 2008 a jeho vztah k zemi původu tak není nijak zásadně narušen.
33. Městský soud je pak toho názoru, že žalobce ani v žalobě neuplatnil takové námitky, které by byly schopné zpochybnit posouzení přiměřenosti ze strany správních orgánů. Žalobce zde obecně tvrdil, že postrádá vazby na domov ve Vietnamu, nemá, kam se vrátit a nemá možnost ve Vietnamu normálně žít a pracovat. Dále uvedl, že má v České republice příbuzné a takové vazby, že případná nutnost opuštění ČR by znamenala neodčinitelné důsledky. Správní orgány dle žalobce pominuly, že má v ČR příbuzné, a nezdůvodnily, v čem spatřují to, že není narušen jeho vztah k zemi původu. Dle žalobce není pravdou, že nemá v ČR natolik zásadní rodinné nebo soukromé vazby.
34. Městský soud podotýká, že žalobce svými námitkami nijak blíže nezpochybnil úvahy správních orgánů, zejm. neuvedl, jaké příbuzné v ČR má, jaké rodinné či soukromé vazby si na území ČR vytvořil, nezdůvodnil blíže své tvrzení, že se nemůže vrátit do Vietnamu, nespecifikoval, jaké neodčinitelné důsledky mu vzniknou při nevyhovění jeho žádosti o prodloužení atd. K žádnému ze svých tvrzení pak nenavrhl žádný důkazní prostředek.
35. Městský soud připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu, přísně ovládající tento typ soudního řízení, správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Pokud se tedy žalobce v tomto směru omezil na výše uvedená paušální a blíže nerozvedená tvrzení, nezbylo městskému soudu, než v obdobně obecné rovině jen konstatovat, že posouzení přiměřenosti ze strany správních orgánů nebylo zatíženo vadou skutkových zjištění ani právního posouzení věci.

36. Městský soud nepominul, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí změnil důvod pro zamítnutí žádosti z ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný byl totiž toho názoru, že správným důvodem pro zamítnutí žádosti mělo být, že se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje v žádosti. Městský soud shledal, že žádost neobsahuje v žádné položce povinnost uvádět údaj o příjmech žadatele; jedná se naopak o skutečnost, kterou je třeba v řízení doložit (a prokázat). Pokud žalobce tuto skutečnost neprokázal, měla být žádost podle názoru městského soudu pro tento důvod správně zamítnuta podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, popř. řízení o ní mělo být zastaveno pro nedoložení potřebných podkladů ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění.
37. Pokud by však městský soud pro tuto vadu napadené rozhodnutí zrušil, žalovaný by v dalším řízení rozhodl znovu o nevyhovění žádosti žalobce, přičemž vázán právním názorem městského soudu by změnil toliko důvod, pro který žádosti nemohl vyhovět. Skutkově je však nezpochybnitelné, že žalobce nedoložením platebního výměru v rozporu se zákonnými požadavky neprokázal své příjmy na území a pro tento nedostatek nebylo možno jeho žádosti vyhovět. Městský soud proto uzavírá, že pokud žalovaný podřadil tuto skutečnost pod nesprávný důvod pro zamítnutí žádosti, nemělo to na procesní osud žádosti žalobce žádný vliv.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O nákladech řízení rozhodl městský soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla v řízení procesní úspěch, městský soud jí náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť neshledal, že by žalované vznikly účelně vynaložené náklady nad rámec její běžné činnosti (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 25. června 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu